

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 884/2014-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. decembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť J. R., zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Rybárom, Advokátska kancelária, Kuzmányho 29, Košice, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 545/2013 a jeho uznesením z 9. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. mája 2014 doručená sťažnosť J. R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 545/2013 a jeho uznesením z 19. februára 2014.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že «*Okresný súd Považská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn.: 8C/120/2013 v právnej veci návrhu na obnovu konania zo strany odporcu: J. R... (ďalej ako „navrhovateľ obnovy“ a sťažovateľ“)* a navrhovateľa: *POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava,... (ďalej ako „odporca obnovy“)* o obnovu konania zo strany odporcu (ďalej ako „predmetná obnova konania), na základe návrhu o obnovu konania vedeného na Okresnom súde v Považskej Bystrici pod č.k. 1Rob/783/2002, návrh zamietol. Voči uvedenému rozhodnutiu (8C/120/2013-34) podal navrhovateľ obnovy odvolanie zo dňa 21.05.2013, o ktorom rozhodoval Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17Co/545/2013. Odvolací súd uznesenie okresného súdu potvrdil a teda nepripustil možnosť obnovy konania vedeného na Okresnom súde v Považskej Bystrici pod č. k. 1 Rob/783/2002 čím, podľa názoru sťažovateľa, došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava Slovenskej republiky“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).».

Krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí návrhu na obnovu konania a uviedol:

„*Občiansky súdny poriadok v ust. § 230 rozoznáva subjektívnu a objektívnu prekluzívnu lehotu, v ktorej treba podať návrh na obnovu. Subjektívna (trojmesačná) lehota sa počíta odo dňa, keď sa ten, kto navrhuje obnovu, dozvedel o dôvode obnovy alebo odo dňa keď ju mohol uplatniť. V prejedávanej veci súd prvého stupňa zamietol návrh na obnovu konania z dôvodu, že bol podaný po uplynutí subjektívnej lehoty počítanej odo dňa, keď sa navrhovateľ obnovy dozvedel o dôvode obnovy. Túto vedomosť vyvodil zo znenia ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z.z. o úradnom vestníku Európskej únie, v ktorom sa výslovne uvádza, že o všetkom, čo bolo v úradnom vestníku uverejnené platí, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa týka, pričom domnienka o znalosti*

uverejnených právne záväzných aktoch Európskeho spoločenstva a Európskej únie je nevyvrátiteľná. Súd prvého stupňa vykonal správny výklad aj aplikáciu citovaného zákonného ustanovenia a na jeho základe správne ustálil, že návrh na obnovu konania podaný na Okresný súd Považská Bystrica 14.06.2013, hoci rozsudok Európskeho súdneho dvora, ktorý uplatňuje ako dôvod na obnovu konania danej veci bol uverejnený 27. júna 2000.“

Sťažovateľ sa nestotožňuje s právnym názorom súdu prvého stupňa, ktorý vyslovil v súvislosti s momentom, kedy sa navrhovateľ dozvedel o dôvode obnovy konania a kedy ho mohol uplatniť. Zásadným je podľa jeho názoru v tomto prípade moment, kedy sa o dôvode obnovy dozvedel (subjektívny prvok), a nie kedy sa o dôvode obnovy mohol dozvedieť (objektívny prvok). Bol toho názoru, že je potrebné rozlišovať subjektívnu skutočnosť, kedy sa navrhovateľ o dôvode obnovy konania dozvedel, a čas uverejnenia rozsudkov Súdneho dvora Európskej únie, ktorými navrhovateľ obnovy konania argumentuje v návrhu na obnovu konania. Poukázal aj na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v rozsudku sp. zn. 1 Obdo 34/2006 z 26. novembra 2007. K výkladu § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z. z. o Úradnom vestníku Európskej únie uviedol, že je nutné rozlišovať, či ide o všeobecne právne záväzné normatívne akty alebo o individuálne právne akty, akými sú rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie, a teda ide o individuálne právne akty záväzné iba pre toho aktéra, ktorému sú adresované. Keďže sťažovateľ nebol účastníkom konania, domnienku uverejnenia právne záväzných aktov, ktorá je nevyvrátiteľná, treba posudzovať so zreteľom na typológiu právneho aktu, a teda či ide o normatívny právny akt, alebo o akt individuálny, tak ako to rozlišuje samotný Úradný vestník Európskej únie, ktorý rozdeľuje právne akty do sekcie L, C a S. Na základe uvedeného podľa názoru sťažovateľa krajský súd nesprávne právne posúdil vec, keď potvrdil rozhodnutie okresného súdu, ktorý obnovu konania zamietol ako zrejme oneskorenú, pre zmeškanie 3-mesačnej subjektívnej lehoty, bez nariadenia pojednávania.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že: „Podľa ustanov. § 2 ods. 1 zák. č. 416/2004 o Úradnom vestníku Európskej únie o všetkom, čo bolo

v úradnom vestníku uverejnené platí, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti uverejnených právne záväzných aktov Európskeho spoločenstva a Európskej únie je nevyvrátiteľná. ...

Nakoľko sa v úradnom vestníku Európskej únie uverejňujú aj zhrnutia rozhodnutí Súdneho dvora a Súdu prvého stupňa, pričom platí, že dňom uverejnenia sa stali známymi každému, koho sa týkajú, nemožno považovať návrh na obnovu konania za podaný včas, t. j. v lehote troch mesiacov od toho času, keď sa navrhovateľ o dôvode obnovy konania dozvedel, keďže sa vo svojom návrhu odvoláva na Rozsudok Európskeho súdneho dvora vo veci C-240/98 – Oceáno Grupo Editorial SA z 27. júna 2000.

Lehota pri obnove konania je lehotou prekluzívnou, t. j. jej uplynutím zaniká právo podať návrh na obnovu konania na súde. Zákon pripúšťa výnimky z objektívnej trojročnej lehoty (§ 230 ods. 2 O. s. p.), nepripúšťa však výnimku zo subjektívnej lehoty, v ktorej musí ten, kto sa o dôvode obnovy dozvedel, podať návrh na obnovu konania. Nakoľko sa rozsudky Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev, vynášajú v čase, ktorý presahuje objektívnu trojročnú lehotu, zákon umožňuje použiť dôvod na obnovu konania spočívajúci v takomto rozhodnutí aj po tejto objektívnej lehote, avšak subjektívna trojmesačná lehota počítaná od okamihu, keď sa navrhovateľ dozvedel alebo mohol o tomto rozsudku dozvedieť musí byť dodržaná. Zákon nepripúšťa ani odpustenie takto zmeškanej lehoty. “

Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia poukázal na to, že „súd prvého stupňa vykonal správny výklad aj aplikáciu citovaného zákonného ustanovenia a na jeho základe správne ustálil, že návrh na obnovu konania podaný na Okresný súd Považská Bystrica 14.06.2013, hoci rozsudok Európskeho súdneho dvora, ktorý uplatňuje ako dôvod na obnovu konania danej veci bol uverejnený 27. júna 2000...

Nepochybné je, že navrhovateľ obnovy sa dozvedel o dôvode obnovy 27. júna 2000. V návrhu na obnovu konania ani v odvolaní neuvádza žiadnu takú skutočnosť, z ktorej by bolo možné vyvodiť, že navrhovateľ mohol uplatniť dôvod na obnovu konania známy od 27. júna 2000, len v čase, od ktorého do 14.6.2013 neuplynula lehota dlhšia ako 3 mesiace.“

Sťažovateľ ďalej poukázal na skutočnosť, že platobný rozkaz a následná exekúcia v konaní, voči ktorému smerovala obnova konania, bola neoprávnená od samého začiatku, keďže oprávneným subjektom bola úverová spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s. r. o., a Okresný súd Považská Bystrica posúdil spotrebiteľa na účely zmluvného vzťahu ako podnikateľa uzatvárajúceho zmluvu podľa Obchodného zákonníka, a nie ako subjekt spotrebiteľského práva. Obnova konania by podľa jeho názoru napravila pochybenia Okresného súdu Považská Bystrica.

V odôvodnení sťažnosti sťažovateľ tiež uviedol, že krajský súd

„- svojvoľne nerešpektoval kogentnú normu a postupoval v rozpore so základnými zásadami práva (neaplikoval všeobecný predpis) tým, že pri výklade a aplikácii právnych noriem postupoval príliš formalisticky

- marí možnosť poskytnutia ochrany a právnej pomoci spotrebiteľom, ako slabšej zmluvnej strane, a tak napomáha nezákonnému vymáhaniu plnení podnikateľom od osôb, ktoré nedisponujú znalosťami práva ani finančnými možnosťami, ktoré by im umožnili účelné bránenie.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa J. R... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 19.02.2014 vydaným v konaní vedenom pod sp. zn. 17Co/545/2013 porušené boli.

2. Krajskému súdu v Trenčíne sa v konaní vedenom pod sp. zn. 17Co/545/2013 prikazuje povoliť obnovu konania.

3. Sťažovateľovi priznáva finančné zadostučinenie v sume 350,- Eur (slovom tristopäťdesiat eur), ktoré mu je Krajský súd v Trenčíne povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Trenčíne je povinný uhradiť trovy konania vo výške 276,40 Eur na účet právneho zástupcu Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Kuzmányho 29, 040 01 Košice do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred

ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Tvrdenia o porušení iných práv, resp. iným subjektom (okresným súdom) ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať iba za súčasť jeho argumentácie (obdobne III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07).

V zmysle uvedeného je predmetom sťažnosti sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 17 Co 545/2013 z 19. februára 2014, ktorým krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 8 C 120/2013-34 zo 4. júla 2013. Podstatou námietok sťažovateľa je jeho nesúhlas s právnym názorom krajského súdu, ktorý napadnutým uznesením potvrdil výrok okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na obnovu konania pod sp. zn. 1 Rob 783/2002.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo

slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s právnym záverom krajského súdu, ktorým sa krajský súd stotožnil s právnym posúdením veci okresným súdom v otázke uplynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty, v ktorej je možné podať návrh na obnovu konania. Podľa sťažovateľa v zmysle ustálenej praxe za svojvôľu, ktorá má za následok porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, treba považovať aj nerešpektovanie kogentnej normy a prílišný formalizmus pri výklade a aplikácii právnych noriem, čo podľa jeho názoru napadnuté rozhodnutie napĺňa. Výklad § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z. z. o Úradnom vestníku Európskej únie v súvislosti s výkladom § 230 zákona č. 99/1963 Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) napadnutým rozhodnutím krajského súdu je podľa názoru sťažovateľa výsledkom prílišného formalizmu a marí možnosť poskytnutia právnej pomoci spotrebiteľom ako slabšej zmluvnej strane.

Sťažovateľ súčasne poukazuje aj na skutočnosť, že k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže dôjsť aj vtedy, ak je odôvodnenie súdneho rozhodnutia vo vzťahu k výrokom o obnove konania celkom nedostatočné, t. j. nepreskúmateľné.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti

účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Krajský súd v napadnutom rozsudku, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne, vo vzťahu k námietke sťažovateľa o nesprávnom právnom posúdení začiatku plynutia premlčacej doby uviedol:

„V prejednávanej veci súd prvého stupňa zamietol návrh na obnovu konania z dôvodu, že bol podaný po uplynutí subjektívnej lehoty počítanej odo dňa, keď sa navrhovateľ obnovy dozvedel o dôvode obnovy. Túto vedomosť vyvodil zo znenia ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z. z. o úradnom vestníku Európskej únie, v ktorom sa výslovne uvádza, že o všetkom, čo bolo v úradnom vestníku uverejnené platí, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa týka, pričom domnienka o znalosti uverejnených právne záväzných aktoch Európskeho spoločenstva a Európskej únie je nevyvrátiteľná. Súd prvého stupňa vykonal správny výklad aj aplikáciu citovaného zákonného ustanovenia a na jeho základe správne ustálil, že návrh na obnovu konania podaný na Okresný súd Považská Bystrica 14.06.2013, hoci rozsudok Európskeho súdneho dvora, ktorý uplatňuje ako dôvod na obnovu konania danej veci bol uverejnený 27. júna 2000.

Navrhovateľ obnovy poukazuje v odvolaní na tú skutočnosť, že ustanovenie § 230 ods. 1 O.s.p. upravuje dva spôsoby počítania lehoty, s tým, že subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania sa počíta buď odo dňa, keď sa ten, kto navrhuje obnovu dozvedel o dôvode obnovy alebo odo dňa, keď ju mohol uplatniť.

Nepochybné je, že navrhovateľ obnovy sa dozvedel o dôvode obnovy 27. júna 2000. V návrhu na obnovu konania ani v odvolaní neuvádza žiadnu takú skutočnosť, v ktorej by

bolo možné vyvodiť, že navrhovateľ mohol uplatniť dôvod na obnovu konania známy od 27. júna 2000, len v čase, od ktorého do 14.06.2013 neuplynula doba dlhšia ako 3 mesiace.“

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia krajský súd jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré odvolaniu sťažovateľa spochybňujúcemu právny názor okresného súdu nevyhovelo a pre ktoré odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil. Krajský súd svoj právny názor potvrdzujúci správnosť záveru okresného súdu o uplynutí lehoty na podanie obnovy konania oprel o výslovné znenie § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z. z. o Úradnom vestníku Európskej únie, ktorý formuluje domnienku o znalosti uverejnených právne záväzných aktov Európskeho spoločenstva a Európskej únie ako nevyvrátiteľnú. V zmysle takého znenia uvedeného ustanovenia potom súd nemá možnosť prihliadať na tvrdenie účastníka o tom, že sa o judikáte Súdneho dvora Európskej únie dozvedel v rámci subjektívnej lehoty, pretože mu to jeho advokát oznámil až teraz. Takýto výklad by potom umožňoval bezhraničné predlžovanie lehoty na podanie obnovy konania. Okresný súd v súlade s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu preto správne označil moment, kedy sa účastník o dôvode obnovy konania dozvedel.

Ústavný súd považuje za potrebné konštatovať, že predmetný postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje aj na svoju judikatúru, podľa ktorej postup súdu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu vyjadreného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

Nemožno súhlasiť ani s názorom sťažovateľa, že právny názor krajského súdu vyslovený v napadnutom rozsudku je v rozpore s právnym názorom najvyššieho súdu v obdobnej veci. V rozsudku sp. zn. 1 Obdo 34/2006 z 26. novembra 2007, na ktorý

sťažovateľ poukázal, sa najvyšší súd venoval posúdeniu procesného charakteru lehoty na podanie obnovy konania, a teda jeho právna úvaha smerovala ku skutočnosti, či v posledný deň trojmesačnej lehoty je možné ešte podať návrh na obnovu konania na poštovú prepravu alebo či je nutné, aby v tento posledný deň lehoty bolo už podanie doručené súdu.

V citovanom rozhodnutí najvyšší súd zaujal názor, podľa ktorého sú v § 230 OSP ustanovené lehoty, ktoré majú charakter zákonných procesných lehôt, a preto ak účastníčka konania podá návrh na obnovu konania v posledný deň lehoty, možno takýto návrh na obnovu považovať za návrh podaný včas. Ústavný súd preto konštatuje, že krajský súd v napadnutom uznesení neriešil analogickú situáciu, ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom, preto sa nemohol odkloniť od ustálenej judikatúry najvyššieho súdu.

Ústavný súd právny záver krajského súdu v otázke začiatku plynutia lehoty na podanie obnovy konania v prípade sťažovateľa aj v kontexte citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu preto nepovažuje za svojvoľný, prijatý v zjavnom omyle konajúceho krajského súdu, resp. za výsledok formalistického výkladu aplikovaných právnych noriem. Podľa názoru ústavného súdu aplikácia relevantných ustanovení krajským súdom v napadnutom uznesení nie je zjavne neodôvodnená, nevykazuje znaky svojvôle a ani nepopiera zmysel a účel aplikovaných právnych noriem.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. Prípadný zásah ústavného súdu, a to nahrádzanie právneho názoru krajského súdu, možno realizovať len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade

a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajského súdu takéto nedostatky nevykazuje.

V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa s napadnutým uznesením ústavný súd ďalej konštatuje, že obsahom práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2014